

NAŠA MOŠ

Izhaja vsako soboto z datumom naslednjega dne.
Naročnina mesečno 6 K. — Posamezna številka 2 K.

Uredništvo in upravnništvo je
v Ljubljani, Stari trg štev. 2/1.

Vlada, vrhovna oblast.

Vlada je predstavница države. Zato vršiti njeno dolžnost, **nas mora varovati.**

Koga? Vdove, sirote, siromake...

Zakaj? Ker jo je zaradi potrebnih treba, zaradi nezavarovanih, nemožnih...

Mati sebi pritrga, da otroci jedo. Oče sebi naloži trud, da živi sin... Vlada nadomešča tistim, ki so brez strehe, brez obleke, brez kruha... očeta in mater. Ali jih? — — —

Vlada je kristjanu nekaj svetega. Vladi je zapupano najdražje, kar je daroval Bog ljudem, — oblast!

Kdor rabi oko za hudo, naj se mu izdere! Kaj pa, kdor oblast porablja v hudo? Ob času krščanskih držav je bil izobčen — — —

Kaj pa mi?

Mi dajamo danes prednost izobčencem. Mi nismo pri Bogu. Mi se prepočasi vračamo k Bogu.

Kdo je varoval svoj čas brezpravne pred tirani? — Papeži!

Ali podpiramo mi papeža?

Če bi papeža podpirali, bi ne bilo ne svetovne vojne, ne revolucij, ne tiranov.

Vlada mora varovati pravo.

A kako naj ropar vart je imetje ubogih? Zasluzek delavcev? Kako naj vlačugar varuje krepost v družinah? Kako naj tisti, ki sebi lasti božjo čast, varuje in podpira Cerkev? — — Sebi jo lasti, kdor se noče zavedati, od koga jo ima.

Vlada mora varovati nravi. A po naši krivdi rabi v hudo najpomembnejši božji dar — oblast.

Krik siromakov kriči v nebo.

V torek je šel skoz Ljubljano mož peš iz Koroške v Novo mesto. Denarja ni imel za vožnjo. Usmiljena žena mu je dala osem kron. Za vožnjo to ni zadostovalo. Jokal je...

Izobčenci iz Cerkve — framazoni se vozijo na državne stroške prosti voznine.

Vlada mora varovati... Mi smo krivi, da zatira... Mi izročamo jagneta v varstvo volkovom. —

Mi ne storimo nič, da bi v javnosti vladal Bog. Očistimo si roke pri spovedi in potem očistimo državo.

Vlada mora varovati — — —

Ali gledamo z očmi vere?

Ali gledamo s pogledom, da smo tukaj na poskušnji?

Mi gledamo z očmi trebuha.

Te oči so pripeljale enega v Belje, drugega v satanizem, rojake v verige, državljane v brezpravnost.

Kaj nam je pred očmi, ko kažemo pota sebi, drugim? Ali krepost ali delo, ki jih večnost ne bo obsodila?

Mi delamo za korita.

Ko bi gledali z očmi vere, bi namesto militarizma imeli varuhe sirot. Bi vzgajali junake za kralja kraljev. Bi poznali svojega regenta. To je za nas nevredne križani kralj. A ker gledamo z očmi trebuha, ubogamo raje vsakega uzurpatorja, ki nas biča.

Mi ne mislimo iz vere.

Ko bi mislili iz vere, bi podpirali kralja resnice. Bi silili vse krog in krog, da ga podpirajo.

Oko materializma nas dela slepe, zlobne. Slep so vsi, ki ne poznajo — reveži se imajo pri tem za prosvitljene — tistega, ki jim življenje daje, a vsi, ves svet ne tako ko katoliki odpadniki. Hinavci mi, ko smo odpadli s srcem, ali je še daleč čas, ko odpademo z usti.

Mi ne želimo želja iz vere. Zato delamo dela slepcev. Kaj pomaga krasno potlakano mesto, če po njem hodijo svinje.

Politika slepcev, kam pelje? Iznajdba dela, da se z njim zakolje.

Poglejmo enkrat z očmi vere.

Jugoslovani — kristjani.

Na našo kulturo so vplivali — Nemci — Italijani — Grki.

Ni vse hudo, kar so nam storili. Če se nad čim pritožujemo, imamo sedaj priliko, da se mi pokažemo drugačne do njih kakor so se v katerih točkah oni do nas. Povrnimo vsa njihova dela — dobra in huda — z dobrom.

Res, mislimo, naše zmožnosti niso manjše od njihovih. Ne bahajmo s tem nad njimi. Nismo si jih sami dali. Največje zmožnosti Timor Tamor famore so rodile najstrašotnejše piramide mrtvaških glav ker so bile brez morale. — Večja pa naj bo naša etika — naša velikodušnost... ljubezen.

Jezik so nam hoteli vzeti. Mi jim varujemo pravice do vsega, kar jim gre po naravi. Ko ščitimo njihove jezikovne pravice, glejmo, da se bo v našem jeziku pisalo in govorilo kaj lepega.

Ne silimo jih v renegatstvo. Mi ne potrebujemo izdajic, ampak državljane moštva. Ne veselimo se tistih, ki nas časte, ampak tistih, ki se drže kreposti.

Kaj nam pomagajo nemoralni ljudje oblečeni v jugoslovanstvo?

Mi nočemo in ne potrebujemo sužnjev. Hočemo in želimo prostovoljnih prijateljev.

Proč z narodno nadutostjo!

Politične beležke.

Parlament. Na sobotni seji parlamenta je očital poslanec Lazić v imenu zemljeradnikov vladi, da je premalo informirala parlament o zunanje-političnem položaju. — Potem pa še naj reče kdo, da naša država ni parlamentarna.

Nov projekt je izdelalo notranje ministrstvo za policijo. Pozvana sta dva izvedenca eden s Francije in eden iz Anglije, da istega proučita.

Karel na Madžarskem. Homatije, ki so nastale na Madžarskem se še vedno niso polegale. Mala antanta je izročila Madžarski vladi noto, v kateri zahteva nov sistem na Madžarskem. Obenem opozarja Madžarsko na posledice, ki bi nastale v slučaju odklonitve. Velika antanta je istotako izročila Madžarski noto in poziva vlado za izročitev Karla. Pri vsem tem pa se Karel noče odpovedati Madžarski.

Hrvatski blok. Včeraj se je vršilo zborovanje hrvatskega bloka. Zastopane so bile organizacije: Hrvatska republikanska seljačka stranka, Hrvatska stranka prava, Hrvatska težačka stranka iz Bosne, Hrvatski kršč. savez, hrvatski dijaški blok, Hrvatska zajednica in Hrvatska težačka stranka. Po končanem zborovanju so zborovalci priredili manifestacijski obhod po mestu.

Četrtnišnica ruske revolucije. Te dni je minulo 4 leta, odkar je na ruskem izbruhnila boljševiška revolucija. Boljševiki so proti vsem prorokovanjem še vedno na krmilu. Notranje razmere v državi se vedno bolj konsolidirajo. Seveda je ta prevrat imel tudi veliko slabih posledic kot vsako nasilno dejanje. Celotni uspeh ali neuspeh bo mogoče premotriti šele takrat, ko bo celotna boljševiška akcija pripadala preteklosti.

Tedenske novice.

Vrnili se je. Kralj Aleksander se je v spremstvu min. predsednika Pašića vrnil včeraj v Beograd. Na kolodvoru je pričakoval kralja pokrajinski namestnik g. I. Hribar.

Centralizacija železniških direktij. Kakor se poroča sejejo v ministrstvu prometa nov centralizem. Nameravajo opustiti vse direktije ter jih združiti v eno centralo v Beogradu.

† **Opat Ogradi Franc** umrl. Po daljšem bolehanju je umrl Celjski opat in župnik č. g. Fr. Ogradi. Pokojnik je deloval v Celju 32 let ter si stekel mnogo zaslug kot dušni pastir in tudi v narodnostnem oziru je veliko pripomogel, da se je Celje še kolikor toliko narodno ohranilo. Bil je sograditelj „Narodnega doma“. Zaslužnemu pohojniku blag spomin!

Organizacijski vestnik.

Tretji internacionalni kongres dela. Tretji internacionalni kongres je pričel zborovati dne 25. oktobra t. l. v Ženevi. Program je zelo obširen: Omejitev ženskega in otroškega dela, vprašanje delavskih stanovanj, pravo združevanja, zaščita poljedelskih delavcev glede delavnega časa, ureditev strokovnega poljedelskega pouka, vprašanje tedenskega počitka v trgovini in industriji in konečno reforma internacionalnega urada dela. Kongres bo trajal kake štiri do pet tednov. Na kongresu je že kakšnih 400 delegatov.

Rudarski vpokojenci. Pretekli teden se je vršila revizija draginskih doklad vpokojencev Trboveljske premogokopne družbe v Trbovljah. Po dvadnevni reviziji se je ugotovilo nekaj slučajev, ki niso bili v redu. Sedaj bo stvar jasna vsem. Vpokojenci, ki so mislili, da se jim godi krivica so se lahko prepričali kaj je na tem resnice. Vsekakor je bila revizija potrebna, da potem ni pomislekov ali dvomov. Začasni delavski zavarovalnici ter g. Likarju naj bo tem potom izrečena zahvala za trud.

Shod tobačnega delavstva. Pretekli teden se je vršil shod tobačnega delavstva obeh organizacij. Dnevni red shoda je bil: Mezdne zahteve. Delavstvo pričakuje, da bo tako prej doseglo, kar zahteva.

Protezna delavnica. Delavstvo protezne delavnice je vložilo nove zahteve za povišanje plač. Obenem je zahtevalo tudi nov delovni red.

Oklic „Poselske zveze“ za povišanje plač je imel že dosedaj precej uspeha. Upajmo, da se bo dalo z organizacijo v doglednem času urediti poselske razmere tako, da bodo vsaj za silo odgovarjale današnjem času.

Viničarski red. Posl. dr. Gosar je interveniral pri ministru poljedelstva v zadevi „Viničarskega reda“ na kar mu je isti zagotovil, da bo v najkrajšem času novi „Viničarski red“ potrjen.

Razno.

Novi bankovci. Te dni je prispela v Beograd prva pošiljatev novih 10 dinarskih bankovcev. Izdelani so bili v Ameriki. Naslikan je na eni strani bankovca, orjak, ki vrti veliko kolo, kateri pomeni delavstvo in industrijo. Na drugi strani bankovca polje ter sokol, simbol jedinstva. Ko dospe nova pošiljatev se dajo v promet.

Napredek. V Višnji gori se je osnovala delniška družba pod imenom „Elektrarna Zagrac“ z glavnico 6 milijonov kron. Izkoriščale se bodo vodne sile Krke. Za Dolenjsko lep napredek.

Nova kemična tovarna v Mariboru. Na mestni magistrat mariborski se je obrnila neka češka družba za odkup stavbne parcele. Zgraditi namerava večjo kemično tovarno, ki bi zaposlila 500 delavcev. Kemičnih podjetij nam v Jugoslaviji primankuje vsled tega je ta korak češke družbe toplo za pozdravljati. S tem se bo pa tudi Maribor počel boljše razvijati.

Stanje papirnatega denarja v naši državi. Izkaz „Narodne banke“ izkazuje z dnem 15. okt. 4 milijarde 419,568 550 dinarjev papirnatega denarja.

Bodimo dosledni. Sliši se govorica, da je dovoljeno dvema ime za enkrat postranska stvar otvoritev plesne šole v „Ljudskem domu“. Vprašajmo se ali že nismo dovolj oblatili z raznimi prireditvami

„Ljudskega doma“. Marsikdo se bo še spominjal veselice s plesom, ki je bila pred dobrim letom. Bile so slike, ki se jih ne vidi vsaki dan. Pustimo „Ljudski dom“ svojemu namenu. Vendar ni namen „Ljudskega doma“ za razne plesne šole in podobne stvari. Več praktičnega krščanstva in ne zlatega teleta.

„Delavske Novice“. Nov tednik je začel izhajati v Ljubljani pod imenom „Delavske Novice“ urejuje ga g. Emil Štefančič. Prorokujejo mu že ob rojstvu, da bo njegovo življenje zelo kratko.

Pravilnik za izdajanje in vidiranje potnih legitimacij je izšel v „Uradnem listu“ z dne 22. oktobra. Legitimacije za notranjščino naše kraljevine zaenkrat še niso obvezne, pač pa smejo pokrajinske uprave odrejati izjemoma. Režim znamk.

Dostojno vedenje. V Berlinu je policijska oblast razglasila in napovedala kazni vsakomur, ki bi sprejel ali dal poljub na cesti ali javnem prostoru. To je popolnoma prav in dobro bi bilo, da bi se tudi pri nas uvedlo in še s pristavkom za druge pomanjkljivosti v vedenju. Na ulicah in javnih prostorih bodi vedenje dostojno in neoporekljivo.

: Razširjajte „NAŠO MOČ“! :

Naročniki naj ne pošiljajo naročnine na „Jugoslovansko strokovno zvezo“, nego edino-le po položnicah „Naše moči“ ali pa naravnost na upravništvo „Naše moči“, Stari trg 2 I. nadstr. Ljubljana.

Ples.

Tobačna delavka Albina se je odpeljala na Dunaj, da bi porodila. Prestala je porodno krizo in oddala dete v zavetišče. Otrok je bil sad greha, zato se ga je sramovala. Prikriti je hotela sramoto ljudem, ker ljudje so glavno. Kaj pravi sodnik vesti, tega zaenkrat nihče ne vidi in zato to ni glavno.

Ko se je tako Albina odkrivala bremena in sramote, je določila dan, ko se vrne pomlajena nazaj v Ljubljano. Zakaj Ljubljana je bil tisti kraj, kjer se je izobrazila, hodila k predavanjem, natanko spoznala knjigo o olikanem vedenju, zvedela iz romanov, kaj je to gracioznost in lepota; tako se ni po izobrazbi prav nič ločila od najvišjih gospodičen. Izobrazba je namreč to, kar se vidi. Notranje, srce in duša, to se ne vidi, zato ne spada k izobrazbi. To slednje je morebiti še kje v zanemarjenih hribih moda, ne pa v mestih, v Ljubljani.

Ker so tudi drugi rekli, da je Albina lepa, ji ni manjkalo prav nič tega, kar mora imeti mestna dekle na sebi. Edino, kar jo je kazilo, je bila okolnost, da je nosila pri znanih ljudeh poklic delavke. Tega naslova bi se seveda rada znebila. Zakaj k mestni gospodični spada pred vsem to, da postopa. Poklic mestne gospodične je pred vsem v tem, da stoji poljubno število ur pred zrcalom. Drugi del poklica pa obstoji v tem, da se razkazuje in da prodaja — edino, česar nima — sramežljivost. To pa na ta način, da žrtvuje obleko na rokah tudi nad komolci in seveda tudi na deviških prsih.

Na ta način je bila Albina mestna gospodična, izobrazena gospodična in lepa. Pri vsem tem se je

Albina lažje sprijaznila z usodo dela, čeprav ji je to nesrečno delo jemalo čas za zrcalo in za razstavo. Najbolj jo je tolažila misel, da so med sodelavkami tudi take z višjo izobrazbo, s trgovsko šolo in celo s preparandijo, ker jesti je vendar le treba.

V ostalem je tem skrbneje porabila čas, da občuduje svoje grudi in svoje olikano kretanje. In ker je čas skrbno porabila, je prišla pravočasno k vajam in potem na ples.

Ker je ples poleg elegancie združen z darovi, je dobila poleg bonbonov in poleg občudovanja njene obleke in poleg priznanja nežno zbočenemu vratu, tudi otroka. Saj človeku se vse pripeti, vsaka nezgoda. Res je taka nezgoda v mestih zmeraj bolj nenavadna, a Albina pri vsej svoji izobrazbi še ni bila izobrazena v detomorstvu.

One višje gospodične s še bolj izkušeno izobrazbo znajo sigurno kaj takega, ker sicer bi se tudi njim kaj takega pripetilo, da bi dobile otroka, če tudi niso omožene, ko vendar hodijo tudi na ples in na randevu.

Vendar tega se je Albina šele pozneje spomnila. Zdaj se ji je zgodilo, kar se je zgodilo. Nesrečnici! Ko bi bila vedela, da je tako grozno poroditi, bi bila pač mislila še na kako drugo iznajdljivost. A njej je bilo najglavnejše sramota, ki je v njenem najožjem okolišču že običajno.

Te se je srečno odkrivala. Greh? kaj greh! Ob trpljenju, ob najhujši krizi je sicer klicala Jezusa in Marijo, delala obljube, da pojde na Brezje in celo, da se poboljša, ker to vse se stori, kadar je hudo. Ko pa tisto mine in ko je spet prijetna, čemu tedaj drugače misliti in storiti kot tako, kakor je prijetno.

Tako je mislila Albina in mislila, kako bo spet prijetno na plesu in drugod. Nezgode se bo že znala v prihodnje varovati. Pri predavanju v Ljubljani, pri dobrotah in slišanju, kako dobroteljni zavodi so na Dunaju: porodnišnice in najdenišnice in zavetišča. Kako bi prikrila samo sebe, če bi tega ne vedela. Kako koristna so vendar predavanja v Ljubljani.

Na Dunaju je zvedela, kako se stori, da ni treba poroditi in da tega noben človek vedeti ne sme, ker je to v naših še ne zadosti izobrazenih časih tudi pred postavo kaznjivo. Da Bog vidi, to misliti ne spada k izobrazbi. Da se je v šoli učila pri veronauku, kaj so to vnebovpijoči grehi, je res. A danes po tem nauku vpije v nebo skoro vse.

V teh mislih je snovala Albina novo nadaljevanje začete življenja, ko dospe spet v Ljubljano. V teh mislih je dospela do stanovanja prijateljice Leni, šivilje grofice Marshal. Zakaj do njenega vlaka je bilo še časa cel dan, ker je bilo še le deset pred poldnem, ona pa se bo vozila po noči.

Pri Leni je mogla pregledati vse modne obleke. In Leni ni vedela samo, kaj je ta čas moderno, ampak vse po vrsti je znala podučiti vedoželjno druginjo iz domačih krajev, kakšna barva se prilega damam s kostanjevimi lasmi, ki je običajna, kakšna temeljna barva blondinkam, pa tudi kako je treba kroj zasukati, če je dama suha, debela, visoka, majhna, tako da je v Albini dozorelo spoznanje, da se bo znatno lepša vrnila v kraj svojega delokroga.

Kot nalašč je vstopila v salon svoje šivilje prav tedaj štiridesetletna grofica Marshal. Ta je imela okus in izobrazbo. Ne samo izobrazbo in okus, srce tako dobro in usmiljeno, da ga je takoj razodela.

Na Dunaju imajo visoke gospe navado, da so pokroviteljice, vsaka vsaj po enega dobrotelnega za-

voda. In grofica Marshal je bila protektorica najbolj nesrečnih na zemlji. Zavod, ki je bil počaščen z njenim varstvom, je bil zavod za neozdravljive.

Že beseda sama za neozdravljive je skrivala za Albino toliko novega, da bi hotela vsaj skoz ena vrata vse to neznano novo videti.

Kakor bi uganila usmiljena grofica vso radoznalo dušo dame iz Ljubljane, jo je povabila za popoldne ob treh v svoj zavod. Modna šivilja Leni je ustregla usmiljenju gospe in radoznalosti dame aus Laibach, obljubiti, da jo spravi v zavod.

* * *

Morda je dama iz Ljubljane pričakovala kaj drugega kot to, kar jo je objelo. Dolge, razne hodnike, katerih nehanje je bilo komaj dogledno, v vseh treh nadstropjih ogromne hiše bi še prebolela. Tudi bolnike, katerih oblika je zrla vanjo v najrazličnejših izrazih. Pri nekaterih posteljah so čepele pomanjkljivo razvite ženske. Njih velikost je bila še zmeraj ravno tako velika, ko takrat ko so bile tri leta stare. Na nekaterih posteljah so dvigali glave hromci v najrazličnejših dobah življenja. Vendar pretreslo je našo damo iz Ljubljane nekaj drugega.

Obstale so pri postelji, na kateri je gledala igrače petnajstletna deklica. Imela je križem izsušeno po eno roko in po eno nogo. Od rojstva kakor večinoma vsi drugi. Z ostalo roko, ki pa je tudi bila dovolj suha, je predstavljala lesene kipce svete družine in jih devala v senco dveh papirnatih palm, zabodenih v drobne štiriozlate lesene postavke. Albina je zrla povečeno deklico kakor z nekim vprašanjem, dočim je modistinja Leni istotako vprašaje pogledala redovnico, ki jih je vodila in katera bližina je takoj pri sprejemu predstavila Albino v drugo razpoloženje. Plaho jo je spreletela premera med to — ni upala rabiti v mislih ne besede ženska ne naziva dekle — redovnico in seboj vstevši obe spremljevalki. Ko ji je pogled ušel iz redovničnega lica, ki so nosila sledove najlepših let, dasi je takoj začutila v resnobnomilem redovničnem pogledu življenja, ki ni od tega sveta, in na redovničnem stasu lepoto, ki je svetu odmrila.

Redovnica je takoj poslutila, kaj jo želè novi obiskovalki vprašati, zakaj vesela dobrodušna grofica, je take reči že vedela. Komaj slično je dejala redovnica: „Na vseh, skoro na vseh počivajo grehi njihovih staršev“.

Tako nežno tiho pojasnilo se je potopilo v skritem kotičku Albinine duše v tako tesno bol, da je za hip pritisnila roko na zastali utrip srca. Zakaj prvokrat je zagledala v skriti notranjosti kot bi bilo na sodnji dan, kaj je tista slast v posledicah, ki jo tako nebeško opisujejo v romanih in ki jo je ona iskala na plesih.

Ponovila je v sebi redovnično pojasnilo: „Na vseh skoro na vseh počivajo grehi njihovih starišev“ in zadušila solze in jok. Zakaj redovnica jih je ko nadaljuje pojasnilo svojih tihih besedi peljala k naslednji postelji.

Na blazini nekoliko odet je ležal spaček. Trupelce tako malo in drobno je bilo komaj podobno kakemu telesu in ga je komaj nekoliko pokrivala odeja. A vse tri se na trupelce niti spomnile niso, ker njihovi pogledi so obstrmeli na ogromni, zabuhli krogliji, ki naj bi bila glava tega telesa. Ust ta krogla ni imela. Mala čudna odprtina, skozi katero so dete hranili in skozi katero je prihajalo ječanje, je bila blizu tam,

kjer bi moralo biti levo uho. Iz edinega očesa, ki ga je ta strašna glava nesrečnega otroškega stvora imela, so tekale neprestano solze. Namesto drugega očesa je bulila daleč vstran od pravega mesta kakor pest debela otekline.

Ves pogled je celo dobrodušno veselo grofico Marshal, ki je že vse to večkrat videla, prevzel z rahlo novo grozo. Ko si je opomogla, je izpopolnila redovnični stavek z dostavkom: „Mati tega spačka je, kakor šepetajo, prva lepota in najelegantnejša plesalka na Dunaju.“ „Menda je tudi ovadena zaradi nečiste bolezni.“

Mladi materi iz Ljubljane pa je ledenela kri. Z nadčloveškimi močmi si je prizadevala, da jo omotica ne vrže po tleh. Zeblo jo je in v žilah ji je mrtvela groza.

Spremljevalke so domnevale, da jo je neznosni otrokov izraz tako prevzel.

Redovnica je z nadzemske ljubeznijo obrisala spačku vedno tekoče solze. V rokici, ki je imela par prstkov — druga je bila nerazvita — mu je popravila svetinjico in križček, potem pa odvedla obiskovalke, med njimi ono iz Ljubljane na pol omedlelo.

Tresoča se ni vedela naša prizadeta obiskovalka, kako se je poslovila od grofice Marshal, kako od prijateljice Leni. Znašla se je v cerkvi, kjer je pustila tesni grozi prsto pot. Grudi ji je trgal jok in solze so v presledkih krčev duševne zavesti hladile pekočo bolečino. Prvikrat je spoznala nekoliko, kaj je to greh. Prvikrat ji je stopila nekoliko pred oči slika sodnega dneva. Nikdar še ni tako iskreno imela svojega življenja, zadolženih lahkomišelnosti in grehov na dlani. Nikdar se še ni s tako grenko boljo vila k Bogu za odpustitve. Ti otroci, čeprav spački, vrženi v gorja morja solz na zemlji, so vsaj krščeni, a oni pred rojstvom, pred krstom zamorjeni...

Izpremenjena, se je vrnila v najdenišnico, poljubila dete in molila nad njim prvokrat iskreno, brez hinavstva.

Temna noč je v vlakcu zakrila njeno bol, samo vzdih in bolešno stresanje telesa je javljalo, da ji bolest dejanja ne bo več izginila.

Prihranke je pošiljala za dete. Brž ko si je uredila stanovanje, ga je k sebi vzela. Ves prosti čas je porabila za vzgojo in njena molitev je rosila na rastočo deklico, ki je ljubila mamico in jo vse vbogala, pa je bila vendar mati, čeprav tako mila, vsak dan otožna in resna.

Mati pa — povdarjala je zdaj z veseljem, da je delavka — je mislila na grozni prizor pri neozdravljivih, zrla z duhom redovnico s tisto tako resnobno milino v pogledu, kako briše z belo roko, z ljubeznijo, ki je ni na zemlji neprestane solze spačku iz očesa in mu popravlja v okrnjeni ročici svetinjico in križček...

Kdo je rodil redovnico? — Mati.

Kdo je rodil spačka? O...

Kdo je rodil lepoto z zlobno dušo? Tudi...

Zabolelo jo je kakor tedaj privič komaj slično pojasnilo redovnično: „Na vseh počivajo grehi njihovih starišev;“ in dostavek grofice Marshal: „Mati tega spačka je prva lepota, šepetajo in najelegantnejša plesalka na Dunaju. Baje so jo že ovadili zaradi nečiste obolevnosti.“